

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 10584/2025
13.05.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиље АА, из ..., чији је пуномоћник Александар Ковачевић адвокат из ..., против тужених ББ и ВВ, обоје из ..., чији је заједнички пуномоћник Милош Игић адвокат из ..., ради стицања без основа, одлучујући о ревизији тужених, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3581/24 од 13.03.2025. године, у седници одржаној 13.05.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужених, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3581/24 од 13.03.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужених изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3581/24 од 13.03.2025. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду П 162/2023 од 12.09.2024. године, одбијен је примарни тужбени захтев тужиље, да се обавезу тужени да солидарно исплате тужиљи износ од 170.887,50 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, са законском затезном каматом од дана подношења тужбе до исплате (став први изреке), делимично усвојен евентуални тужбени захтев (став други изреке), тако што је обавезан тужени ББ да исплати тужиљи укупан износ од 38.000 евра, у динарској противвредности по највишем курсу НБС на дан исплате, са законском затезном каматом на одређене износе, ближе одређено у изреци (став трећи изреке), одбијен евентуални тужбени захтев у односу на туженог ВВ да солидарно са туженим ББ исплати тужиљи укупан износ од 38.000 евра, у динарској противвредности по највишем курсу НБС на дан исплате, са законском затезном каматом на одређене износе, ближе одређене у изреци (став четврти изреке) и одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка (став пети изреке).

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 3581/24 од 13.03.2025. године, делимично је усвојена жалба тужених и пресуда Вишег суда у Новом Саду П 162/23 од 12.09.2024. године у делу побијане одлуке става трећег изреке, преиначена тако што је

обавезан тужени ББ да исплати тужиљи досуђене износе главнице у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, уместо по највишем курсу НБС на дан исплате, а у преосталом делу става трећег и петог изреке одбијена жалба тужених и потврђена првостепена пресуда у непреиначеном делу одлуке о главном захтеву и трошковима поступка (став први изреке) и одбијен захтев тужених за накнаду трошкова жалбеног поступка (став други изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени су благовремено изјавили ревизију, као посебну, због погрешне примене материјалног права на основу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку.

Врховни суд је на основу члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 10/23-други закон) оценио да ревизија тужених није изузетно дозвољена.

Одредбом члана 404. став 1. ЗПП је прописано да, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Из наведеног произилази да су законом изричито прописани додатни, посебни услови под којима ревизијски суд може изузетно дозволити ревизију и одлучити о овом правном леку и онда када ревизија није дозвољена на основу члана 403. ЗПП.

Истицање погрешне примене материјалног права представља законски разлог за изјављивање посебне ревизије, искључиво уколико због погрешне примене материјалног права у другостепеној одлуци постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Према наводима ревизије, тужени ББ ревизијом побија другостепену пресуду у делу којим је одбијена жалба и потврђена првостепена пресуда, којом је обавезан да тужиљи исплати укупан износ од 38.000 евра, са досуђеном каматом, а тужени ВВ у погледу одлуке о трошковима поступка.

Тужени ББ као несавесна страна обавезан је да тужиљи исплати износе које је примио од ГГ, које потраживање је уступљено тужиљи, јер није био власник парцела у вези чије продаје је постигао усмени уговор са ГГ, за који је првостепени суд решавајући као претходно питање утврдио да је ништав. Одлука о усвајању тужбеног захтева у односу на туженог Леа Леринца је донета сходно одредбама члана 210. и 214. Закона о облигационим односима – ЗОО („Службени лист СФРЈ“ бр. 29/78...57/89 и „Службени лист СРЈ“ број 31/93), а о приговору застарелости одлучено је на основу члана 371. ЗОО.

У конкретној ситуацији у наведеном делу нису испуњени законски услови за одлучивање о посебној ревизији као изузетно дозвољеној на основу одредбе члана 404. став 1. ЗПП, с обзиром на то да не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске

праксе или новог тумачења права, имајући у виду врсту спора, садржину тражене судске заштите, као и начин пресуђења, јер је тужени ББ као несавесна страна у обавези да врати примљени новчани износ. При том, наводима ревизије да другостепени суд није дао образложење у погледу несавесности правног претходника тужиле као једног од учесника правног посла за који је утврђено да је ништав и само прихватање утврђеног чињеничног стања од стране првостепеног суда се указује на битну повреду одредаба парничног поступка и погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, што нису законом дозвољени разлози за изјављивање посебне ревизије, с обзиром на то да се посебна ревизија може изјавити само због погрешне примене материјалног права код постојања додатних, односно посебних услова предвиђених одредбом члана 404. став 1. ЗПП.

Поред тога, решење којим се одлучује о захтеву странака за накнаду трошкова поступка доноси се на основу одредаба Закона о парничном поступку, који је процесни закон. Овим законом су регулисана правила за одлучивање о захтевима странака за накнаду трошкова, као споредном потраживању које је условљено успехом странака у спору. Ревизијом туженог ВВ се побија одлука о трошковима поступка која је условљена предпроцесним и процесним држањем странака, а суд узима приликом обрачуна у обзир само оне трошкове који су били потребни ради вођења парнице.

Одлука о праву на накнаду трошкова поступка као споредном захтеву, која зависи од конкретних околности у поступку, нема за потребу разматрање правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права. При том, због битне повреде одредаба парничног поступка, посебна ревизија се не може изузетно дозволити, јер иста није прописана као разлог за изјављивање посебне ревизије одредбом члана 404. став 1. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни суд је на основу члана 404. и 420. ЗПП, одлучио као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао и дозвољеност ревизије у границама својих овлашћења на основу одребе члана 410. став 2. тачка 5. а у вези члана 413. ЗПП и утврдио да ревизија тужених није дозвољена.

Тужба је поднета 16.03.2023. године. Вредност предмета спора побијаног дела на име главног тужбеног захтева износи 38.000 евра.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП је прописано да, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Како вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде на име главног тужбеног захтева не прелази меродавну вредност за дозвољеност ревизије у динарској противвредности од 40.000 евра, то ревизија није дозвољена на основу одребе члана 403. став 3. ЗПП.

Одредбом члана 28. став 1. ЗПП је прописано да, ако је за утврђивање стварне надлежности, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима прописаним у

овом закону меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева. Одредбом става 2. овог члана је прописано да, камата, уговорна казна и остала споредна тражења, као и трошкови поступка не узимају се у обзир ако не чине главни захтев.

Према томе, под главним захтевом у смислу наведеног члана подразумева се захтев странке због кога се поступак води, док се споредним тражењем сматрају захтеви странке који се истичу поводом или са главним захтевом, односно потраживања акцесорне природе у односу на главни захтев. Споредно тражење се узима у обзир само када се тражи као главно потраживање и тада се према том потраживању одређује вредност предмета спора.

Како се ревизијом побија и одлука о трошковима поступка, која у конкретној ситуацији не чини главни захтев, то ревизија ни у том делу није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни суд је на основу члана 413. и 420. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић